

1969.

Bárhogy is van, szeretni kell.
Habár többes, miként macskában a lélek,
a fűben a zöld, mint tapasztalható annak
elütő változata kaszáva, sötétben, fényképen.
A helyszínt, melynek gyepén
puha talpú és bakszagú kandúr lépked.

Viselem a többes létet,
ahol vagyok a múlt és a jelen,
s én, a lefordíthatatlan cserép, amely
vizet gyűjt az esőben, de alján, a lukon át
mindmegannyit elengedi. A megnevezetlen sarok
a lakótoronyban, merre más nyelvváltozatban
él az igeidő, mint amelyben egyszer majd meghalok.

Széles utcáján a szellem nem halad odább
a folyónál, megáll és hogy visszanéz,
a tekintete mintha Rómában járna,
a diadalívig visszafut. Minden városban akad hely,
amely kizárólag a költészetben
vagy a megtorlásban létezik. S ahol a Hold,
ha alakom mögött a földre vetül,
nem árnyékot határol, hanem foltot a fényből.

Hát szeretni kell.

Nincsenek határait.

1971.

A városról akkor nem tudtad,
lakóhelyed lesz, és egynéhány utcáját
a saját életednél jobban megismered.
Míg nem ráébredsz,
a lógó, fényessé fogdosott kecsketők
az iskolások ágaskodó szobrán,
az alak, akinek a kecsességhez szükségesnél
két számmal terjedelmesebb a lába,
vagy amelyet nem a város fölötti mélytenger
formáz át percenként, hanem az északi szél,
bár a helyiek a saját égboltjuknak tekintik,
maga az életed. Harmincnyolc év után hagyod ott.
Mindakkor nem tudtad, ez a település
visszafoglalja a testedet,
amikor a Matulka-ház ablakból reád néz,
akinek a neve ugyan rég lekopott az arcáról,
de az elmúltat fölismeri benned,
majd egyetlen szempillantásával
áthelyez a múltba.

1974.

Vers lesz belőle egyszer,
végül hogy költeménnyé válik,
nem gondoltam volna.
Nem tudtam, miből készül a költő,
miből a költészete,
miféle győzelemből, tán a rajongásból?
Olykor azonban lefogott a szegyenkezés,
és letepert a heverőre a döntésképtelenség.

Hol a reggellel, hol az estével, hol másik
napszakkal, de az összes perc
egyre-másra valahogyan igazolódott,
melyekre felmentést korábban nem találtam.
Amelyekre a kultúrám építi a hőstett retorikáját.

Beszélik, minél hosszabb a múlt,
annál több a példa,
számosabb ennél is az okoló példabeszéd.
Minél mélyebb a seb, annál hosszabb a penge,
a szó
és a vershős eszközt forgató keze.

A történet magas várát körénk építette,
s abban trónol a világ.
A bástyák végén apró, nyilvános terek,
ugyanaz a fontoskodó szél,
a változataiban különböző, szolgálatkész teraszok.

A körülmények azonban, mielőtt ténnyé válhatna bármi is,
módosulnak.

Nehéz úgy felróni a mondatokat,
hogy mértéke szerint látszódjon, ki lépdél benne,
ki az, aki látja, s kik azok, akik őket nézhetik,
miként biztat meghatottan,
és közvetíti számomra a jövőt?
Hiszen tudom, ő volt a mész az életem falépítő kövei között
a sötét résekben a kevés rögzítőanyagok közé keverve. S
mégis nehéz
hinni abban, amely ugyanúgy képes volt megteremteni
és ugyanúgy elpusztítani kíméletlenül.